

## Невеселата царкиня

### Приказка

В царски палати, в прекрасни стаи живяла царкиня. Тя била постоянно тъжна. Всичко имала тя, всичко каквото душа ѝ поисквала, но при все това, царкинята била тъжна. Никога не се усмихвала, никога не се смеела. Като че ли сърцето ѝ нищо не радвало. Тежко било и на баща ѝ — царя да гледа така дъщеря си. Отворил той царските си палати за всички, които желаели да гостуват.

— Нека да се опитат, — казал той, — да развеселят царкинята. И който я разсмее и развесели, ще го направя царски зет.

Току що казал той това, затрупали се в царските палати момци от всички страни. И князе, и царски синове, и боляри, и бедни, и богати. Започнали се веселби угощения, хора и игри, но царкинята си оставала се тъжна.

Извжн града живеял един слуга. Той сутрин почиствал двора на господаря си и после цел ден пасял воловете му. Господаря бил богат, но справедлив човек. Той виждал как се труди слугата му и като се свършила първата година на слугуване, господарят извадил една кесия с пери, оставил я на масата пред слугата и рекъл:

— Вземи колкото искаш за труда си!

Оставил слугата при парите, а той излязъл навжн. Слугата останал при кесията и си мислил:

— Колко ли трябва да взема? . . А, ако взема повече отколкото ми се падат? . .

И взел той само един грош, стиснал го в ръката си и отишел на кладенеца да пие вода. Навел се над кладенеца, а гроша хоп — паднал вжв водата и потънал там. Останал бедния слуга с празни ръце. Друг на негово място би заплакал, затъжил и би скръстил ръце. А той казал:

— Господ дал, Господ взел. . . Види се малко работих а много взех! . .

И започнал отново да слугува и още по усърдно да работи.